

غزل

مُونہوں بھانویں گل نہ نکلے، ہوٹھ پھڑک کے رہ جاندهے نیں
انج وی اپنے دل دیاں گلاں، کہنے والے کہہ جاندهے نیں

لہو دھریائے راہواں اُتے، اوہ مسافر ساتھی میرے
کنڈے دی ایک چو بھتے جیہڑے چھالے وانگوں بہہ جاندهے نیں

بھلدے بھلدے بھل جاندهے نیں، فریاداں دی عادت پنچھی
سہندے سہندے ادڑک لوکی ہر سختی نوں سہہ جاندهے نیں

توں چھوایاں دے دستے جانچیں، میں ڈالاں دی خیر مناواں
تھکے ہوئے لوک جہاں دی چھاویں آکے بہہ جاندهے نیں

مشق

- 1- کنڈے تے کنڈھے نوں وکھو وکھ جملیاں وچ انج ورتو پئی فرق واضح ہو جاوے۔
- 2- ترجمے شعر دی تشریح کرو۔